

ontbijt. Nannie, die de laatste dagen 's morgens vroeg was opgestaan, om bij het ontbijt te zijn, keek snel en controleerend naar Phil. Maar kalm antwoordde Phil:

„Dat is goed, Paul, als het noodig is”. En toen ze klaar was met haar bezigheden, ging ze hem voor naar Frank's studeerkamer. Ze schoof achter in de roodleeren clubsessel, terwijl Paul op de bureaustoel tegenover haar ging zitten. Voor ze iets hadden gezegd, kwam Nannie binnen, om iets uit het bureau te halen. Ze zwegen alle drie, tot ze weg was. Toen zei Paul:

„Ik voel, dat ik je een verklaring schuldig ben van mijn verhouding tot Nannie. Maar het is me onmogelijk, je die te geven”.

„Verklaring schuldig?” vroeg Phil verbaasd. En koeltjes liet ze erop volgen: „Beste jongen, dat gaat mij hoegenaamd niet aan. Als ik me over sommige zaken verwonderd heb, hoef ik daarover volstrekt niet verder te praten”.

„Nee, maar ik wenschte, dat je een verklaring vroeg”.

Phil keek hem zwijgend-verbaasd aan.

„Kijk Phil, als ik me heb uitgesproken, zul je me beter begrijpen. Ik... e.... misschien heb je ook gevoeld, hoe 'n buitengewoon begrijpen er tusschen jou en mij is. Nooit ben ik zoo helder en kalm tegenover alles geweest als nu ik jou ken. En ik... e.... ik ben ook van je gaan houden in deze weken”.

Phil werd rood. „Hoe weet je dat, je kunt je dat best inbeelden”, zei ze afwerend.

„Nee... ik merkte het voortdurend; als ik je 's morgens weerzag bij het ontbijt, vond ik dat heel erg prettig en als je na het eten alleen ging fietsen, dan was alles opeens heelemaal leeg en... nee, ik weet het wel heel zeker”.

„O!” zei Phil, en terwijl ze verlegen in de diepe leunstoel dook, wachtte ze, wat er nu zou komen.

„Ja”, zei Paul nadenkend, „enne... tja”, en hij verzonk in gedachten, waaruit hij opeens opschrikte en snel zei: „En nou wou ik zeggen... heb jij dat ook?”

„Nee”, zei Phil. Maar hij zette zoo'n

pijnlijk-ongelukkig gezicht, dat ze wenschte „ja” te hebben gezegd.

„Maar je vindt het toch prettig, om met me te praten?”

„Ja, dat vind ik heerlijk”.

„Denk je dan niet... Zie je Phil, ik kan niet met vrouwen omgaan, maar e.... ik kan toch wel eens denken over trouwen en... dat een vrouw werkelijk om mij zou geven en mij helpen met haar bijzijn. Ik... daarom voelde ik me zoo tot Nan aangetrokken... Ik lijk nu wel erg geabsorbeerd in abstracte dingen, maar... god, ik kan me soms zoo beroerd alleen voelen, zoo'n paria...”

Phil voelde tranen in haar oogen schieten. Ja, uiterlijke charme was wel een groot geschenk van het leven, ondanks alle geestprestaties.

„Zeg Phil... e.... denk nu niet, dat Nan... e....”

„Praat maar liever heelemaal niet over Nan”, verzocht Phil.

„Maar is dat niet van invloed op je houding tegenover mij, Phil?”

„Nee Paul, totaal niet. Ik weet precies, hoe ik voor je voel”.

„Maar Phil, zou je 't niet aandurven, met mij... e.... te trouwen, denk je niet, dat wij geestelijk...”

Trouwen! Phil was opeens uit haar stoel opgestaan en leunde tegen het bureau. Dit stotterende, zielige mannetje praatte van trouwen. Ja, zijn geest was groot en diep, rijker dan de hare, maar... bij dit woord trouwen, leek hij zoo armelijk en duf. Alles in haar jonge sterke lichaam richtte zich hoog op, en in haar ziel voelde zij een rijkdom, een schitterende pracht zoo groot, dat zij als een koningin zich voelde staan daar.

„Arme jongen”, zei ze zacht en uit haar hooge kracht boog ze zich naar hem toe en kuste hem op zijn voorhoofd, „arme jongen, ik wil altijd een goede kameraad, een trouwe vriend voor je zijn, en je helpen en steunen waar ik kan. Je moet je geen paria voelen en vooral, ik smeek je, voel het niet als